

Arrest

nr. 221 384 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 augustus 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 augustus 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 februari 2014, op 12 januari 2015 en op 27 november 2017.

1.3. Op 22 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.(...) M.(...), verklaart een Palestijn te zijn, woonachtig in het Palestijns vluchtelingenkamp Khan Younis, in de Gazastrook. U zou zijn geboren in Saoedi-Arabië maar uw ouders zouden afkomstig zijn uit Gaza. Uw vader werkte op het ogenblik van uw geboorte in Saoedi-Arabië. Jullie gezin zou in 1998 - u was toen 8 jaar oud - naar de Gazastrook zijn teruggekeerd. Uw vader opende er een juwelierszaak. U, zowel als de andere familieleden, waren er geregistreerd bij het UNRWA. Jullie familie was Fatah-gezind, u studeerde er aan de universiteit, werd lid van Fatah en volgde ook een militaire training bij Fatah.

In 2006, toen Hamas de macht greep in Gaza, kwam het tot een hoogoplopend conflict met Fatah. Hamas, bij monde van de familie A.(...)-G.(...), wilde afrekenen met verschillende Fatah-gezinde officieren en betichtte ten onrechte uw neef A.(...) K.(...) van moord. De families A.(...)-G.(...) en K.(...) leefden al langer op gespannen voet met elkaar. A.(...) K.(...) werkte voor de Preventieve Veiligheidsdienst en zou getracht hebben zijn onschuld aan te tonen. Tevergeefs, op de avond van het Suikerfeest 2006 zou A.(...) thuis, te midden van zijn familie, met 90 kogels zijn omgebracht door een moordcommando van Hamas, allemaal leden van de familie A.(...)-G.(...). Hierop zouden de jongeren van de familie K.(...), waaronder u, hebben besloten wraak te nemen. In een eerste fase zouden jullie zoveel mogelijk informatie hebben trachten in te winnen betreffende de identiteit van de daders. Een buurvrouw van A.(...), tevens ooggetuige van de aanslag, zou jullie hierbij op het goede spoor hebben gezet. Jullie kwamen al snel te weten dat het voertuig, waarmee het moordcommando zich verplaatste, werd bestuurd door ene M.(...) K.(...). Ongeveer één maand à 40 dagen na de dood van A.(...) besloten jullie deze persoon te volgen en te ontvoeren om via hem informatie over zijn kompanen los te krijgen. Jullie waren in totaal met 9 à 10 personen, verdeeld over twee auto's. Iemand van de familie sprak M.(...) aan op straat en troonde hem mee naar zijn eigen wagen. Daar aangekomen werd M.(...) gedwongen om even verder te rijden en over te stappen in jullie eerste wagen die klaarstond. Uzelf zat in de tweede wagen, die de weg moest beveiligen en tussenkomen mocht het goede verloop van de ontvoering in het gedrang komen. M.(...) zou met de eerste wagen naar een leegstaande woning van jullie familie zijn gevoerd, waar hij werd ondervraagd door H.(...), de broer van A.(...), en waar hij uiteindelijk de namen van de vier (mede)daders van de aanslag zou hebben prijsgegeven. Diezelfde avond nog werd M.(...) vrijgelaten omdat hij enkel als chauffeur zou hebben gediend op de avond van de moord op A.(...). Jullie vatten het plan op om de vier daders van de moord op jullie neef, één voor één, om het leven te brengen, bij wijze van bloedwraak. Ongeveer een maand later werd één van de daders, B.(...) A.(...)-F.(...), door jullie om het leven gebracht. Jullie wisten dat hij op de rechtbank werkte en reden 's ochtends met twee wagens naar zijn werkplek. Op het moment dat B.(...) de rechtbank wilde binnengaan, heeft H.(...) hem van dichtbij neergeschoten. B.(...) overleed ter plekke. U zat andermaal in een tweede wagen die de plaats van het gebeuren moest in de gaten houden en moest optreden wanneer de aanval op B.(...) dreigde fout te lopen, alsook de auto van H.(...) moest zien weg te loodsen uit de buurt. Nog eens drie à vier maanden later werd een tweede moordenaar van A.(...), M.(...) A.(...)-G.(...), gedood. Hij werd toevallig die dag gesignaleerd in jullie wijk, en ter plekke gedood door een familielid van u. Als reactie hierop besloot de familie A.(...)-G.(...) met maar liefst 2.000 man sterk jullie wijk en jullie familie aan te vallen. Luttele uren na de dood van M.(...) A.(...)-G.(...) werd jullie wijk omsingeld en beschoten. Enkele woningen werden opgeblazen. Hierbij kwam een aantal personen, waaronder ook een oudere man en een zwangere vrouw, om het leven. De jongste broer van A.(...), nl. B.(...), werd meegenomen en in de benen geschoten. Hij overleefde de schietpartij maar verloor beide benen. Uzelf bevond zich die dag aan een andere kant van de wijk en kon aan de massale aanval van de A.(...)-G.(...) ontkomen. H.(...), de broer van A.(...), werd op zijn beurt in maart-april 2007 doodgeschoten door de rivaliserende familie. U begreep dat de situatie voor u in Gaza té gevaarlijk was geworden. U wist dat de familie A.(...)-G.(...) op de hoogte was van uw betrokkenheid bij de bloedwraak en vreesde voor uw leven.

Via de grensovergang in Rafah vluchtte u in juni 2007 naar Egypte. U verbleef er achtereenvolgens in Arish en Cairo. U beseftte er dat een terugkeer naar Gaza voor u niet mogelijk was. U reisde vervolgens, via Libië, door naar Italië, waar u op 28 oktober 2008 aankwam te Lampedusa, u op 7 november 2008 een asielaanvraag indiende en in april 2009 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend. U verkreeg er een verblijfsdocument, geldig voor vijf jaar. U verbleef in Firenze en in Milaan, waar intussen ook uw broer A.(...) vertoefde. Echter, in Italië voelde u zich vanaf 2011 ongemakkelijk en had u de indruk dat u in de gaten werd gehouden en zelfs werd achtervolgd. U was intussen binnen Fatah verkozen als lid van een lokale afdeling en denkt dat u om deze reden, vanuit welke hoek ook, in het oog werd gehouden. U

reisde aldus verder naar Zweden waar u slechts drie dagen verbleef en vervolgens terugkeerde naar Italië, Milaan. U verbleef er nog tot augustus 2013 toen u er definitief besloot te vertrekken en naar België te komen. U kwam hier aan op 16 augustus 2013 en verklaarde zich vluchteling op 20 augustus 2013. Uw Italiaanse verblijfsvergunning is sinds 2014 verstreken.

In tussentijd is uw broer A.(...), die net zoals u in Italië verbleef, naar aanleiding van de ziekte van uw vader naar Gaza teruggekeerd. Hijzelf worstelde ook met psychische problemen. Aangezien hijzelf geen actieve rol speelde in de afrekening met de familie A.(...)-G.(...) zou hij voorlopig met rust worden gelaten. Daarentegen heeft u wel vernomen dat uw familie in de periode 2013-2014 nog werd aangesproken en dat ermee werd gedreigd dat men u zou vermoorden. Bij één van deze gelegenheden zou uw vader zijn geslagen en werd uw jongere broer F.(...) in de 'souk' meegenomen en door Hamas ondervraagd. Uw oudste broer, een communicatie-ingenieur, werd afgewezen tijdens een sollicitatie omdat Hamas wil verhinderen dat hij aan een job kan geraken. Ook in de periode 2014-2017 zouden familieleden van u betreffende futiliteiten zijn ondervraagd door Hamas en weer vrijgelaten, dit om aan te geven dat ze jullie nog wel degelijk in het oog houden. Nog heel recent liet uw broer u weten dat er in de juwelierszaak van jullie vader naar u werd gevraagd en ironisch werd meegedeeld dat 'men u niet was vergeten'. Als betrokken persoon bij de bloedwraak op twee leden van de A.(...)-G.(...) acht u een terugkeer naar Gaza niet mogelijk, u vreest dan onmiddellijk te worden gedood.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw Palestijns paspoort, een kopie van uw UNRWA-registratie, een bewijs van uw lidmaatschap bij Fatah, een kopie van een dreigbrief van de Azaddin Al-Qassem Brigade gericht tegen uw familie, een internetartikel over de dood van uw neef, een attest van Fatah, een kopie van uw Italiaanse verblijfsvergunning, een kopie van twee opdrachten van Fatah in Italië, een kopie van een beslissing lokale cel Fatah in Italië en een buitenhuiszetting omwille van het niet betalen van de huur. Tot slot legde u op 27 november 2017 een medisch attest neer betreffende uw huidige gezondheidstoestand.

B. Motivering

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen en de neergelegde stukken dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door Italië op 22 april 2009. Hierbij moet worden benadrukt dat dit gegeven géénszins met zich meebrengt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt internationale bescherming dient toe te kennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De vaststelling dat u de vluchtelingenstatus werd verleend door Italië houdt bovendien evenmin in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49, §1, 6° in samenlezing met artikel 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek door Italië, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem.

Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten te onderzoeken. Het CGVS moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Verder dient het CGVS eveneens rekening te houden met mogelijke uitsluitingsgronden die op u van toepassing kunnen zijn.

Uit uw verklaringen ten aanzien van het CGVS blijkt dat u de Gazastrook hebt verlaten nadat u als Fatah-aanhanger werd geïdoleerd door de leden van een rivaliserende én Hamas-gezinde familie, nadat

jullie beider families in een spiraal van bloedwraak en geweld waren terecht gekomen. Omdat u zelf een rol zou hebben gespeeld in de ontvoering van één van hen, als ook de moord op twee leden van deze familie, kwam u in het bijzonder in hun vizier. Ook nu, bijna tien jaar na de feiten, vreest u bij een terugkeer naar Gaza nog steeds voor ernstige represailles en wraak ten aanzien van uw persoon.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u voor het CGVS tijdens drie gehoren, dd. 27 februari 2014 (CGVS I), 12 januari 2015 (CGVS II) en 27 november 2017 (CGVS III), gedetailleerde en plausibele verklaringen aflegde betreffende het uit de hand gelopen conflict van uw familie (Fatah-gezind) met de familie A.(...)-G.(...) (gelieerd met Hamas), de moord op uw neef A.(...), de daaropvolgende spiraal van geweld die uitbrak, met de ontvoering en de moord op twee leden van de A.(...)-G.(...) en uw betrokkenheid hierbij. Daarnaast legde u documenten neer die uw identiteit, uw herkomst uit Gaza, alsook de door u geschetste situatie van wraak en wederwraak bevestigden. Uw asielaanvraag ter zake wordt aannemelijk en geloofwaardig bevonden. Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op het feit dat inmiddels uw verblijfsvergunning in Italië (afgeleverd 2009 en geldig tot 2014), voor de duur van 5 jaar is verlopen, is het CGVS eveneens van mening dat het principe 'eerste land van asiel' niet op u van toepassing is.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, dient echter gewezen te worden op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat een asielzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus indien hij of zij valt onder artikel 1 D, E of F van de Vluchtelingenconventie (het Verdrag van Genève van 28 juli 1951) - hetgeen ook van toepassing is op personen die wetens en willens hebben aangezet tot of anderszins hebben deelgenomen aan de in voormeld artikel 1F genoemde misdrijven of daden. Artikel 1, F, lid b van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, nietpolitiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

*De belangrijkste gevallen waarin een persoon strafrechtelijk verantwoordelijk is (cfr. artikel 25, paragraaf 3 van het Statuut van Rome), zijn: (i) het plegen van de misdaad als individu, samen met een andere persoon of door middel van een andere persoon (ongeacht of deze laatste strafrechtelijk aansprakelijk is); (ii) het geven van de opdracht tot, het verzoeken om of het bewegen tot het plegen van de misdaad (zowel bij het feitelijk plegen van de misdaad als een poging tot het plegen ervan); (iii) **het bieden van hulp, het verlenen van medewerking of het anderszins bieden van bijstand bij het plegen van de misdaad of een poging tot plegen ervan**; (iv) het op een andere wijze meewerken aan (een poging tot) het plegen van de misdaad door een groep van personen die handelt met een gemeenschappelijk doel - deze bijdrage moet opzettelijk zijn en moet hetzij (a) worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele opzet van de groep te vergemakkelijken ingeval een dergelijke activiteit of opzet een misdaad met zich meebrengt of (b) worden verleend met kennis van het voornemen van de groep om de misdaad te plegen; (v) in geval van genocide, anderen er rechtstreeks en openlijk toe aansporen om een dergelijke misdaad te plegen; (vi) het pogen tot het plegen van een misdaad door stappen te ondernemen waardoor de uitvoering van de misdaad wezenlijk in gang wordt gezet, maar de misdaad niet wordt voltrokken ten gevolge van omstandigheden die onafhankelijk zijn van de wil van de persoon.*

De uitsluitingsclausule betreft dus niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven **maar ook medeplichtigen (artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet), voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.** Medeplichtigheid (cfr. Art. 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders -, en dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd (zie ook: UNHCR-Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses, september 2003, punt 18 e.v.; Prosecutor v. Dusko Tadic aka "Dule" (Opinion and Judgment), IT-94-1-T, International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY), 7 Mei 1997, § 688-692).

In casu dienen uw handelingen te worden onderzocht inzake het conflict dat gaande was tussen jullie familie en de familie A.(...)-G.(...) in de periode 2006-2007. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u in 2006 in uw regio van herkomst, medeplichtig was aan ernstige, niet-politieke misdrijven, namelijk de ontvoering van M.(...) K.(...), de moord op B.(...) A.(...)-F.(...) en de moord op M.(...) A.(...)-G.(...).

Er dient te worden vastgesteld dat aan de drie criteria om te spreken van een uitsluitbare handeling of handelingen is voldaan, en dit om onderstaande redenen.

Ten eerste vonden deze feiten plaats in de periode 2006, in de Gazastrook, waarmee 'an sich' aan de vereiste is voldaan dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Ten tweede betreft het hier opeenvolgende ernstige niet-politieke misdrijven waarbij er, ten derde, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd met onmiddellijk effect op het misdrijf en met de intentie dat dit misdrijf werd gepleegd.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in eerste instantie rechtstreeks betrokken was bij een ontvoering, vervolgens bij het plegen van twee moorden. Zo blijkt uit uw verklaringen heel duidelijk dat u bij al deze feiten rechtstreeks betrokken was en dat u zelf een actieve rol en belangrijk aandeel had in het plegen en het 'welslagen' van deze misdrijven.

Wat allereerst **de ontvoering** betreft gaf u tijdens het eerste en tweede gehoor op CGVS duidelijk, in detail en onomwonden aan dat u deel uitmaakte van één van de twee groepen (telkens in één verschillende wagen gezeten) die erop werden uitgestuurd om het beoogde slachtoffer, nl. M.(...) K.(...), **te lokken en te ontvoeren**, met het oog op ondervraging, ten einde de identiteit van de medebetrokkenen of mededaders van de moord op uw neef A.(...) prijs te geven. U maakte deel uit van de groep die de ontvoering diende uit te voeren. U zat in één van de twee betrokken auto's waarbij het uw taak was M.(...) op straat te lokken en aan de praat te houden, zodat uw familieleden hem in de andere auto konden duwen en hem onder dwang naar de plaats van ondervraging konden voeren ("Ik begon lang te praten met die persoon om tijd te winnen (...) Het is zo dat ik tijd heb gewonnen, en dan hebben we hem meegenomen naar een andere plaats met zijn eigen wagen", CGVS II, p. 5). De rol van de 2e auto zette u eveneens in detail uiteen, nl. "mijn rol was om de uitvoerders te dekken, mocht er iets onverwachts gebeuren, dan moesten wij optreden" (CGVS III, p. 5). U gevraagd wat u hiermee in concreto bedoelde was u zeer duidelijk, nl. "de buurtbewoners tegenhouden, zorgen dat niemand kon interveniëren. We moesten zeker zijn dat het 'target' werd meegenomen" (CGVS III, p. 5). Aangekomen op de plaats van ondervraging nam u hieraan deel ("Ik was aanwezig", "eerst bonden we een zak over zijn hoofd...", "ik heb geprobeerd om langs alle kanten hen te helpen", CGVS II, p. 5). U legde in detail uit wat er zich voordeed tijdens de ontvoering en waarin uw taak/taken precies bestonden.

Ook al moet worden vastgesteld dat u nadien, tijdens het derde gehoor op het CGVS, hierover enigszins andersluidende verklaringen aflegde, met name zou u M.(...) niet hebben gelokt maar enkel de route waarop de ontvoering plaatsvond hebben bewaakt en 'stand by' zijn geweest mocht één en ander dreigen fout te lopen, alsook zou u niet aanwezig zijn geweest tijdens de ondervraging, toch is het van belang te stellen dat u in dit verband tijdens de twee eerdere gehoren zeer geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen aflegde (CGVS I, p. 5-6 en CGVS II, p. 5). Na confrontatie tijdens het derde gehoor met uw eerdere, afwijkende verklaringen wijzigde u uw verklaringen opnieuw en gaf u schoorvoetend toe dat u uiteindelijk toch nog een kijkje bent gaan nemen in de woonst waar de ondervraging plaatsvond en alwaar M.(...) nog steeds aanwezig was en bekentenissen aflegde (zie CGVS III, p. 9-10). De loutere vaststelling dat u tijdens het derde gehoor plots uw rol in deze

ontvoering minimaliseert en enigszins andere verklaringen aflegt, is gezien uw omstandig relaas tijdens uw eerste en vooral tweede gehoor niet ernstig te nemen. Uw verklaringen toen waren immers zeer duidelijk, gedetailleerd en niet voor interpretatie vatbaar. U heeft uw rol als 'lokker' en als 'mede-ondervrager' toen duidelijk geschetst. Dat u in het kader van uw derde gehoor op het CGVS betreffende deze ontvoering uw verklaringen dermate heeft aangepast, wijst erop dat u uw daden en individuele verantwoordelijkheid danig tracht te minimaliseren, en zelfs te ontkennen.

Hoe dan ook, uw relaas zoals afgelegd tijdens de eerste twee gehoren laten toe te besluiten dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan het plegen van een ernstig misdrijf zoals staat omschreven in art. 1, paragraaf F, lid b) van de Conventie van Genève, te weten ontvoering. Dient te worden opgemerkt dat **ontvoering** volgens art. 434 en verdere van het Belgisch Strafwetboek (Sw.) een misdrijf strafbaar met gevangenisstraf is. Art. 434 Sw. stelt: "Met gevangenisstraf van drie maanden tot twee jaar en met geldboete van zesentwintig [euro] tot tweehonderd [euro] worden gestraft zij die iemand aanhouden of doen aanhouden, gevangen houden, zonder een bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarbij de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft". Terwijl art. 437 Sw. (ontvoering strafbaar met opsluiting van vijf jaar tot tien jaar) wordt uitgesproken, "indien de aanhouding verricht wordt, hetzij op een vals bevel van het openbaar gezag, hetzij in de kledij of onder de naam van een van zijn agenten, of indien de aangehouden of gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd wordt". Art. 347bis, §1, Sw. Bepaalt "Gijzeling is de aanhouding, de gevangenhouding of de ontvoering van personen om deze borg te doen staan voor de voldoening aan een bevel of een voorwaarde, onder meer een misdaad of een wanbedrijf voor te bereiden of te vergemakkelijken, de vlucht, de ontvluchting van de daders van een misdaad of wanbedrijf of hun medeplichtigen in de hand te werken, hun vrijlating te verkrijgen of ze hun straf te doen ontgaan."

Betreffende de omstandigheden van **de vasthouding en het verhoor** van M(...), volgend op diens ontvoering, stelt u met klem dat dit alles op een correcte manier is verlopen, en dat M(...) een dusdanige schrik te pakken had dat hij spontane bekentenissen heeft afgelegd en dat er geen geweld tegen hem werd gebruikt of diende te worden gebruikt (CGVS II, p. 6 en CGVS III, p. 6). Jullie stonden er op dat M(...) nadien gewoonweg kon beschikken (CGVS II, p. 5-6). Deze verklaringen moeten toch enigszins genuanceerd worden aangezien andere van uw verklaringen minstens laten vermoeden dat er meer aan de hand was en dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat M(...) K(...) op zijn minst in ernstige mate, op welke manier ook, werd geïntimideerd. Zo stelde u: "Eerst bonden we een zak over zijn hoofd (...). Ze namen hem mee naar een kamer (...) anderen namen actie. Ze zetten hem op zijn knieën. Hij begon te huilen en te smeken hem niet te vermoorden" (CGVS II, p. 5). Dergelijke beweringen geven aan dat M(...) zich zeer bedreigd voelde en er minstens sprake was van ernstige (fysieke en/of mentale) intimidaties, toch in die zin dat deze persoon voor zijn leven diende te vrezen mocht hij niet tot bekentenissen overgaan (CGVS II, p. 5). Dat het er bijzonder zachtzinnig zou zijn aan toe gegaan - wat u beweert - kan in deze context niet worden gevolgd.

Wat vervolgens **de eerste moord**, nl. op B(...) A(...)-F(...), betreft moet evenzeer worden gewezen op uw rol en aandeel in deze vergeldingsactie. Zo blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u niet alleen mee betrokken was bij het plannen en voorbereiden van deze actie, maar eveneens een actieve rol heeft gespeeld in de uitvoering ervan. Zoals u zelf stelde was het jullie doel de 4 moordenaars van uw neef op te sporen en te doden, B(...) was er hier één van. Aan de moord ging enige voorbereiding vooraf, in die zin dat jullie bij middel van de ontvoering van M(...) en de informatie die hij had losgelaten, de juiste personen konden 'targetten'. Via anderen probeerden jullie te weten te komen wie men waar kon lokaliseren ("Sommige familieleden gingen hun zoeken op het werk, anderen naar plaatsen die ze frequenteerden. We contacteerden vrienden van ons en leden van Fatah om hen te vinden", CGVS II, p. 6 en CGVS III, p. 7). Ook zelf deed u het nodige en stelt u dat u cruciale informatie verzamelde en bezorgde aan H(...) en de anderen aangaande het eerste slachtoffer, B(...) A(...)-F(...), teneinde hem te kunnen lokaliseren: "ik contacteerde heel veel vrienden om zoveel mogelijk informatie te verzamelen. Op een bepaald moment waren we zeker waar hij (B(...)) werkte en toen heeft onze familie stappen ondernomen om wraak te nemen" en "ik volgde wat ze deden want ik had hen de informatie gegeven" (CGVS II, p. 6). Aldus zijn jullie op die bewuste ochtend - ongeveer een maand na de ondervraging van M(...) - met twee auto's vertrokken richting de plaats waar jullie B(...) zouden kunnen treffen, nl. de rechtbank waar hij werkte en waar hij die ochtend moest arriveren. H(...), de broer van A(...), die in de eerste wagen zat, stapte op hem af eens hij hem in het vizier kreeg en schoot hem onmiddellijk ter plekke dood, keerde terug naar zijn wagen en verliet de plaats van de moord. U bevond zich intussen in een tweede wagen, en diende vanop 100m afstand toe te zien op de actie en ervoor te zorgen dat u op elk moment kon tussenkomen mocht de moordpoging dreigen mis te lopen

(CGVS III, p. 7). Ook al geeft u aan dat het uitvoeren van deze aanslag slechts een minuut duurde en u zelf vanuit de tweede wagen niet moest ingrijpen omdat alles snel en vlot verliep, wijzigt dit niets aan de vaststelling dat u uw vrijwillige medewerking heeft verleend aan de uitvoering van deze moord, u hierbij een cruciale rol kreeg toebedeeld en hierbij ook de intentie had dat deze aanslag zou plaatsvinden (CGVS III, p. 7).

Vervolgens, in verband met **de (tweede) moord op de M.(...) A.(...)-G.(...)**, die plaatsvond ongeveer 3 à 4 maanden na de eerste moord, gaf u aan dat deze persoon op een bepaald moment met zijn wagen in jullie buurt passeerde en werd gesignaleerd, waarna onmiddellijk werd ingegrepen en hij om het leven werd gebracht (CGVS II, p. 6). U verduidelijkte dat het uw rol was "dat ik de groep moordenaars na de moord in veiligheid moest brengen" (CGVS II, p. 6). Tijdens een later gehoor zwakt u deze versie enigszins af en stelde u dat u niet op voorhand op de hoogte was van de aanval op M.(...), dat u wel de naburige schoten hoorde en de moord vernam via 'walkie talkie' omdat jullie familie voor een dergelijke situatie duidelijke codetaal had afgesproken (CGVS III, p. 8). Desondanks kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat u sowieso wist dat er zich een tweede moord zou kunnen voordoen mocht de gelegenheid zich aanbieden. In dit geval bleek die gelegenheid te bestaan uit de plotse passage van het doelwit in jullie wijk, waarop de bloedwraak zich onmiddellijk zou hebben voltrokken. U was op de hoogte van deze plannen, stond paraat mocht het ultieme moment zich aanbieden en uw hulp nodig zijn, én beschikte hiertoe over het nodige communicatiemiddel en afgesproken codetaal (CGVS III, p. 8).

Uit al het voorgaande kan duidelijk worden afgeleid dat **u actief betrokken was bij het voorbereiden, plannen, faciliteren en uitvoeren van meerdere ernstige niet-politieke misdrijven, waarbij u materiële bijdrages leverde aan de gepleegde misdrijven, deze een onmiddellijk effect hadden op de misdrijven en u de intentie had deze misdrijven te faciliteren en hieraan medeplichtig te zijn.** U gaf zelf spontaan aan dat het gegeven bloedwraak direct na de moord op uw neef A.(...) ter sprake kwam en een beklonken zaak was binnen uw familie. Jullie hadden een duidelijk plan voor ogen: eerst de nodige informatie verzamelen (op welk manier ook, eventueel via ontvoering) om de identiteit van de moordenaars van A.(...) te weten te komen, vervolgens deze één voor één ombrengen en hiermee de bloedwraak voltrekken. U stond achter dit plan, u zegt dat het een logische keuze was en mede 'úw keuze' was (CGVS III, p.11). Tijdens de opeenvolgende acties gingen jullie koelbloedig en georganiseerd te werk, getuige daarvan de opsplitsing in twee auto's en duidelijke taakverdeling tussen de deelnemende personen bij de ontvoering en bij de eerste moord. Ook uw taak was hierbij vastomlijnd. U was hier op voorhand van op de hoogte en was paraat. U gebruikte voor deze vergeldingsacties het woord 'missie' en sprak betreffende de slachtoffers over het 'target' (CGVS III, p. 5 en 10). Enkel al dit jargon wijst op uw/jullie vastberadenheid en voorkennis, waarbij u op geen enkel moment de actie(s) zelf in vraag heeft gesteld of zich de bedenking heeft gemaakt of er dan geen andere mogelijkheid was om dit bloedige conflict te beslechten dan ook aan het moorden te gaan. U was van mening dat u en de familie het 'recht' hadden om bloed te doen vloeien bij de familie A.(...)-G.(...) en dat u zich zelf hierbij een belangrijke rol toedichtte. Immers, omdat u een militaire opleiding binnen Fatah had genoten vond u het een logische keuze, én was het ook úw keuze, dat u actief zou deelnemen aan de wraakacties (CGVS III, p. 11). U was hierbij ook gewapend, u bezat een kalashnikov zowel als een pistool. U geeft aan dat u het pistool bij u droeg op het ogenblik van de ontvoering en de moorden ("zoiets kan je niet doen zonder wapens, we hadden een missie", CGVS III, p. 10).

Alhoewel volgens u de vijandschap tussen de familie K.(...) en familie A.(...)-G.(...) hun oorsprong zou vinden in jullie verschillende politieke affiliatie, nl. Fatah versus Hamas, kan er in casu géén sprake zijn van een politiek misdrijf. Ontvoering en moord, in het kader van een interfamiliaal conflict, zijn dermate ernstige misdrijven dat géén politieke beweegredenen kunnen worden ingeroepen ter verschoning hiervan.

Met andere woorden, er kan uit uw eigen verklaringen worden afgeleid dat de daden die u heeft gesteld zeer duidelijk kunnen gecatalogeerd worden als zijnde het **het bieden van hulp, het verlenen van medewerking of het anderszins bieden van bijstand bij het plegen van de misdaad of een poging tot plegen ervan. Gelet op het bovenstaande, gezien uw verklaringen omtrent uw rol in de gepleegde misdrijven, en gezien de verschillende vormen van strafrechtelijke verantwoordelijkheid, dient te worden besloten dat u zich schuldig hebt gemaakt aan handelingen die gekwalificeerd dienen te worden als ernstige nietpolitieke misdrijven, gepleegd buiten het land van toevlucht, waardoor u dient te worden uitgesloten van de internationale bescherming.**

U geconfronteerd met de mogelijkheid dat u zou worden uitgesloten omwille van bovenstaande handelingen die u hebt gesteld in Gaza, haalde u ter verschoning verschillende elementen aan, te weten: uw jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten, het bestaande geweldniveau na de 'intifadah' in Gaza, alsook de bestaande cultuur van wraak en wederwraak (CGVS II, p. 8-9; CGVS III, p. 11-12). Deze elementen kunnen evenwel niet aanvaard worden als een verschoningsgrond.

Wat allereerst uw leeftijd betreft, wordt vastgesteld dat u op het ogenblik van de feiten reeds meerderjarig was en van in de beginne van het conflict mee het voortouw nam om de zaak te regelen. Zo stelde u "ik was 19 jaar oud, ik was onder invloed van emoties, ik moest iets voor mijn neef A.(...) doen", en dus begon u samen met andere familieleden plannen te smeden om informatie betreffende de daders te verzamelen teneinde hen één voor één te kunnen ombrengen (CGVS III, p. 11). Uw loutere verklaring dat u het nu anders zou aanpakken, dat u toen uw daden nog niet ten volle kon overzien en niet correct kon inschatten, kan geen geldige verschoning zijn voor de bijdrage en de rol die u toen effectief heeft gespeeld (CGVS III, p. 11).

Uw uitleg dat het element 'wraak' met jullie cultuur is verweven alsook met de algemene situatie van verzet in Gaza, waar volgens u jonge mensen opgroeien met geweld en het grijpen naar geweld dikwijls als de enige oplossing zien, kan evenmin worden aanvaard (CGVS III, p.12). U stelt enerzijds dat de jongeren van jullie familie 'werden gebruikt' door de ouderen en door de 'mukhtar', maar tegelijkertijd liet u heel duidelijk merken dat het ook 'uw keuze' was om bloedwraak te nemen voor de moord op uw neef A.(...) (CGVS III, p. 12). Dat u er nog aan toevoegt dat u door die ganse situatie, waarbij u genooddaakt was het land te ontvluchten, ook uzelf veel schade heeft toegebracht (u stelde dat u het economisch goed had in Gaza; u studeerde, vader had er een goede zaak, etc., CGVS III, p. 12), geeft eerder aan dat u deze zaak vanuit uw eigen standpunt en dat van uw familie blijft bekijken, en in mindere mate het (door u en door andere familieleden) veroorzaakte leed van de familie A.(...)-G.(...) voor ogen houdt. Bovendien was uw rol binnen de familie beduidend groter dan deze van bijvoorbeeld uw broers - dat was uw eigen keuze -, waardoor er van 'dwang' in familieverband geen sprake kan zijn. U heeft deze rol zelf op u genomen.

Ook de verwijzing naar de algemene situatie van verzet en geweld in de Gazastrook is 'an sich' geen rechtvaardiging voor de door u begane misdrijven. Het enkele feit dat uw handelingen plaatsvonden in wat u een algemene praktijk noemt (waar het zowel gaat om de algemene situatie in Gaza als het gebruik van bloedwraak) doet hier geen afbreuk aan.

Dient in deze context toch nogmaals te worden gewezen op uw wisselende verklaringen inzake uw rol in de ontvoering en de twee moorden op leden van de familie A.(...)-G.(...). Deze vaststelling doet het vermoeden rijzen dat u zich tussen enerzijds het eerste en tweede gehoor en anderzijds het derde gehoor heeft/bent geïnformeerd over het bestaan van de uitsluitingsgronden. Dat u zich tijdens het derde gehoor een minder dragende rol toebedeelt - niettemin nog steeds een ernstige rol - in deze feiten doet geen afbreuk aan de geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen die u eerder in dit verband had uiteengezet (zie supra). Tegelijkertijd is dit een belangrijke aanduiding van het feit dat u niet bereid bent de ernst van uw bijdrage onder ogen te zien en integendeel uw individuele verantwoordelijkheid tracht te minimaliseren.

Dat u uiteindelijk toch spijt betuigt voor de door u begane misdrijven (CGVS II, p. 8-9; CGVS III, p. 11-12), kan niet worden aanvaard als verschoningsgrond, aangezien dit element op geen enkele wijze de analyse van de vaststelling van uw individuele verantwoordelijkheid in casu kan beïnvloeden. Bovendien moet de oprechtheid van deze spijtbetuiging toch enigszins worden gerelativeerd, gelet op het feit dat u tijdens het derde gehoor op het CGVS trachtte uw rol en bijdrage in de bewuste feiten te minimaliseren.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Al deze stukken zijn een bevestiging van uw identiteit en Palestijnse origine, uw herkomst uit Gaza, uw lidmaatschap van Fatah en het interfamiliaal conflict van de K.(...)'s met de A.(...)-G.(...). Tevens tonen deze stukken uw asielaanvraag (met positieve uitkomst) en verblijf in Italië aan. Tot slot legde u tijdens het laatste gehoor op het CGVS een medisch attest neer betreffende uw gezondheidsproblemen en behandeling in België. Deze diagnose, hoe ernstig ook, houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtredenen, noch doet deze afbreuk aan de vaststelling dat u dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire vluchtelingestatus.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een asielzoeker uitsluit van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiair beschermde, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. (korte samenvatting gegrondheid vrees) Bijgevolg kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geenszins worden uitgesloten. Het Commissariaat-generaal is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

Het CGVS merkt volledigheidshalve ook op dat u in Italië de vluchtelingenstatus heeft verkregen.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), stelt verzoeker vooreerst vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielrelaas aannemelijk en geloofwaardig acht en in de bestreden beslissing benadrukt dat er kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, alsook dat het Commissariaat-generaal van mening is dat Italië niet als zijn eerste land van asiel kan worden beschouwd.

Wat betreft de uitsluitingsclausule van artikel 1F van het Verdrag van Genève, voert verzoeker aan dat uit de bestreden beslissing en zijn relaas duidelijk blijkt dat hij de strafbare handelingen niet zelf heeft uitgevoerd. De vraag stelt zich dan ook of verzoeker al dan niet als medeplichtige kan beschouwd worden. Verzoeker tracht zijn rol te minimaliseren, verwijst te dezen uitvoerig naar zijn verklaringen en benadrukt dat hij geen rechtstreeks aandeel had in de gepleegde feiten, dat hij louter de anderen hielp en volgde maar geen hoofddader was. Hij wijst erop dat de uitsluitingsclausule restrictief moet worden geïnterpreteerd en dat zijn medeplichtigheid beperkt blijft aangezien hij geen enkele beslissing heeft genomen en geen ideeën heeft doorgegeven omtrent de handelingen. Hij beperkte zich tot het volgen van de groep en was zelfs niet altijd aanwezig. Verzoeker meent dan ook dat de uitsluitingsclausule niet kan worden toegepast in huidig geval, dit gelet op de restrictieve interpretatie van de uitsluitingsclausule en het gevraagde wettelijke niveau van medeplichtigheid. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar rechtspraak van deze Raad (arrest nr. 167 864 van 19 mei 2016 en arrest nr. 122 132 van 4 april 2014), die naar zijn mening *mutatis mutandis* kan worden toegepast op huidige zaak. Verzoeker besluit dat omzichtig moet worden omgegaan met de termen van artikel 1F van de Conventie van Genève en dat zijn medeplichtigheid en deelname in huidige zaak zodanig beperkt is dat zijn verantwoordelijkheid niet voldoende is om artikel 1F van de Conventie van Genève toe te passen. Hij wijst er in dit verband nog op dat voor een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus de bewijslast ligt bij de asielinstantie, die dient aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de betrokken asielzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag valt. De individuele verantwoordelijkheid van de persoon die betrokken is bij het begane misdrijf dient te worden vastgesteld, met andere woorden de asielinstantie dient aan te tonen dat de persoon het misdrijf heeft begaan of er op substantiële wijze heeft toe bijgedragen met kennis van zaken. Verzoeker merkt in dit verband op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op zijn verklaringen en dat er geen documenten met bewijswaarde voorhanden zijn die aantonen in hoeverre hij

actief was bij de gelaakte handelingen. Zijn beweerde deelname wordt uitsluitend gegrond op de subjectieve interpretatie van zijn verklaringen en de eventuele onduidelijkheden die eruit voortvloeiden, en het administratief dossier bevat geen enkel tastbaar bewijs van zijn betrokkenheid in de vernoemde feiten, aldus nog verzoeker, die vervolgens ingaat op zijn politieke overtuiging (pro Fatah). Hij merkt op dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming documenten heeft neergelegd met betrekking tot zijn politieke overtuiging. Verzoeker vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud ook over zijn lidmaatschap bij Fatah en zijn overtuigingen betreffende de groepering. Hij haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud tevens aan dat Hamas zich verzette tegen de sollicitatie van zijn oudere broer en dat familieleden van hem tussen 2014 en 2017 werden verhoord door Hamas. Hij besprak tijdens het eerste persoonlijk onderhoud daarnaast hoe de politieke context ingewikkeld bleef met spanningen tussen de twee groeperingen. Zijn dagelijkse leven en dat van andere dorpelingen leed hieronder. Aan de basis van het familieconflict en de moord op zijn neef A. ligt ook een politieke kwestie. Daarnaast heeft verzoeker het verscheidene keren gehad over hoe hij het land kon verlaten dankzij Fatah en over hoe de organisatie hem hielp om tot in Europa te geraken. Dit gegeven versterkt volgens verzoeker nog meer de nood van Hamas om wraak te nemen op hem en hem te liquideren. Het feit dat het conflict een dusdanig politiek karakter heeft toont volgens verzoeker eveneens aan dat er tot veralgemeningen wordt overgegaan en enkel wordt nagedacht over wie er tot Hamas behoort en wie tot Fatah. Iederen wordt in dezelfde mand geworpen, zonder na te gaan wie effectief verantwoordelijk en individueel betrokken was bij de handelingen of niet. Ook al wordt hij sterk betrokken in dit gepolitiseerd klimaat en conflict, dit betekent niet automatisch dat hij daarom enige deelname heeft in de handelingen, aldus nog verzoeker.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij is van mening dat Gaza zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Gaza een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Verzoeker hekelt dat *in casu* geen analyse werd gemaakt van de situatie en dat er geen enkel document hieromtrent werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker bekritiseert desalniettemin de bronnen die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewoonlijk aanhaalt in dossiers van Gazanen om de algemene situatie te bespreken. Vooreerst verwijst hij naar het OCHA rapport van 17 november 2016, waaruit hij afleidt dat er sprake is van een gewapend conflict in Gaza en dat er voortdurende obstructie van humanitaire hulp (o.a. verstrekt door UNRWA) plaatsvindt door het Israëliëse leger. Daarnaast verwijst verzoeker naar het UNRWA rapport van 24 november 2016, dat de onderfinanciering van UNRWA en het gebrek aan voldoende financiële middelen om een adequate bescherming en humanitaire hulp te garanderen aantoont. Verzoeker wijst ook op de precaire situatie, de erbarmelijke levensomstandigheden en de hoge werkloosheidsgraad in Gaza en het feit dat er ernstige socio-economische redenen zijn voor een vertrek uit Gaza. Het OCHA rapport van augustus 2016 en het document *"The Gaza strip: the humanitarian impact of the blockade"* van november 2016 bevestigen deze erbarmelijke en precaire situatie en tonen aan dat de situatie in Gaza onleefbaar is, aldus verzoeker, die voorts opmerkt dat de mogelijkheid om terug te keren naar Gaza via de grensovergang te Rafah nog steeds afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de regio. Verzoeker citeert te dezen uit een UNRWA-rapport van november 2016, waaruit hij besluit dat er geen enkele garantie is dat hij de grens zal kunnen overgaan. Hij merkt ook op dat in hoger aangehaald document *"The Gaza strip: the humanitarian impact of the blockade"* wordt vastgesteld dat een hoog aantal Palestijnen als het ware opgesloten zijn in de Gazastrook, vooral sinds het sluiten van de Rafah-overgang in Egypte. Vervolgens haalt verzoeker aan dat UNRWA financiële moeilijkheden kent en onvoldoende fondsen heeft om haar missie in Gaza tot een goed einde te brengen. Ook verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de vluchtelingenstatus werd erkend van Palestijnen uit Gaza of waar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden vernietigd wegens het ontbreken van een actuele analyse van de veiligheidssituatie. Tot slot haalt verzoeker nog diverse krantenartikelen aan die moeten aantonen dat het niveau van geweld extreem hoog is in Gaza en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dus van toepassing is.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) uit zijn verklaringen blijkt dat hij betrokken was bij een ontvoering en vervolgens bij het plegen van twee moorden, dat hij bij al deze feiten rechtsreeks betrokken was en dat zij zelf een actieve rol en belangrijk aandeel had in het plegen en het 'welslagen' van deze misdrijven zodat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij medeplichtig was aan het plegen van meerdere ernstige, niet-politieke misdrijven zoals omschreven in artikel 1, F (b) van de Conventie van Genève, waarbij er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een materiële en

substantiële bijdrage heeft geleverd met onmiddellijk effect op de misdrijven en met de intentie dat deze misdrijven werden gepleegd, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) hoewel volgens hem de vijandschap tussen de twee families hun oorsprong zou vinden in hun verschillende politieke affiliatie, namelijk Fatah versus Haman, er *in casu* geen sprake kan zijn van een politiek misdrijf aangezien ontvoering en moord in het kader van een interfamiliaal conflict dermate ernstige misdrijven zijn dat geen politieke beweegredenen kunnen worden ingeroepen ter verschoning ervan en (iii) ook zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten, het bestaande geweldniveau na de 'intifadah' in Gaza en de bestaande cultuur van wraak en wederwraak niet aanvaard kunnen worden als een verschoningsgrond, zijn wisselende verklaringen inzake zijn rol in de ontvoering en de twee moorden overigens het vermoeden doen rijzen dat hij zich tussen enerzijds het eerste en tweede gehoor en anderzijds het derde gehoor heeft geïnformeerd over het bestaan van de uitsluitingsgronden en de vaststelling dat hij zich tijdens het derde gehoor een minder dragende rol toebedeelt in deze feiten een belangrijke aanduiding is van het feit dat hij niet bereid is de ernst van zijn bijdrage onder ogen te zien en integendeel zijn individuele verantwoordelijkheid tracht te minimaliseren, en het feit dat hij uiteindelijk toch spijt betuigt voor de door hem begane misdrijven evenmin kan worden aanvaard als verschoningsgrond aangezien dit element op geen enkele wijze de analyse van de vaststelling van zijn individuele verantwoordelijkheid kan beïnvloeden en bovendien de oprechtheid van deze spijtbetuinging enigszins moet worden gerelativeerd, gelet op het feit dat hij tijdens het derde gehoor trachtte zijn rol en bijdrage in de bewuste feiten te minimaliseren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt hierbij nog op dat verzoekers gezondheidsproblemen geen verband houden met de door hem aangehaalde vluchtredenen, noch afbreuk doen aan de vaststelling dat hij dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, en dat hij zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 december 2017 (CG nr. 1315734), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De

Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte herinnert de Raad aan artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU) dat lidstaten verplicht ertoe erover te waken dat dit *“daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU”*.

2.4. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hem in Italië de vluchtelingenstatus werd toegekend. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers beschermingsstatus in Italië niet nader heeft onderzocht. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat verzoeker door Italië op 22 april 2009 erkend werd als vluchteling en wordt vastgesteld dat zijn verblijfsvergunning in Italië voor de duur van vijf jaar (afgeleverd in 2009 en geldig tot 2014) verlopen is. De Raad merkt te dezen echter op dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de vluchtelingenstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Het onderscheid tussen de zogenaamde vluchtelingen- dan wel subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitels anderzijds vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze Richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de vluchtelingenstatus die aan verzoeker werd verleend slechts tijdelijk zou zijn, of deze status werd ingetrokken of opgeheven. Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit zou blijken dat verzoekers jarenlange verblijf in België, en/of zijn verzoek om internationale bescherming in België tot gevolg heeft dat de vluchtelingenstatus in Italië is ingetrokken of opgeheven.

Er is geen informatie voorhanden over de mogelijkheden voor verzoeker om terug te keren naar Italië. Uitgebreide en actuele informatie over de situatie van personen met de vluchtelingenstatus in Italië ontbreekt eveneens.

Dit maakt het voor de Raad onmogelijk om te oordelen of desgevallend toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(…)

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Indien een verzoeker reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming geniet, wordt immers vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België daar hij in de andere lidstaat reeds bescherming geniet.

Hoewel dit artikel pas in werking trad na het nemen van de bestreden beslissing, is de Raad gehouden tot een *ex nunc* onderzoek van de vigerende juridische gronden.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te

moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 december 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS